

renes blaa Farve var afslidt indtil Mands Skulderhøjde. De fire høje Vinduer — to Fag paa hver Side af den om Vintren tilskoddede Havedør — var foroven dækkede med en smal Kappe af mørkerødt Sirts. Henne under det ene Par Fag stod et langt, hvidskuret Egebord. Desuden fandtes der i Stuen et Par Straa-stole og — ligesom i Hansines Barndomshjem — en gammeldags Armstol henne ved Kakkellovnen, endvidere et grønmalet Hjørneskab ved Siden af Døren til Køkkenet og en seksarmet Lyseholder af Blik, der hang ned fra Midten af Loftet.

Denne Stue — Storstuen eller „Hallen“, som Egnens Folk holdt af at kalde den, fordi den i sin strenge Simpelhed mindede dem om de gammelnordiske Boliger — udgjorde Familiens egentlige Opholdsrum. Husets øvrige Værelser med Undtagelse af den forhenværende Dagligstue, der nu var Familiens Sovekammer, stod enten ganske tomme eller anvendtes til Opbevaring af Sæd, Uld, Foderstoffer og lign. Emanuel havde vel til eget Brug taget det Værelse i Arv, der i Provstens Dage var kendt og frygtet under Navn af „Studerekantoret“; men hele Bohavet bestod her af et Par støvede Reoler og en Voksdugssofa, og det hørte til de store Sjældenheder, at han opholdt sig der mere end netop den halve Time, da han tog sig en lille Lur efter Middagsmaden. Sine Prækner og Foredrag udarbejdede han altid ude bag Ploven eller paa sine Vandringer rundt til Sognets syge og fattige; thi — som han plejede at sige — han havde vendt sine Reoler Ryggen, efter at han havde fornummet, at man af Fuglene under Himlen, ja selv af Køerne i sin Stald kunde lære større Livsvisdom end af Alverdens sprænglærde Bøger.

Der var denne Aften samlet henved et halvt hundrede Mennesker af bægge Køn; og trods „Hallens“ sparsomme Belysning herskede der den hyggeligste og fornøjeligste Stemning. De unge Piger havde Plads langs den ene korte Endevæg, hvor de sad som en lang Blomsterrække med de mørke og blonde Hoveder bøjede ned over et eller andet fint Hæklearbejde, som de havde Møje med at holde fast mellem deres stive, røde Fingre. Køerne derimod havde deres faste Stade henne paa Bænken nærmest Kakkellovnen, hvor de sindigt „mokkede“ paa store Strikke-